

## Arrest

nr. 201 084 van 14 maart 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. GHYMERS  
Livornostraat 45  
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2017 via zijn toenmalige voogd X heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 oktober 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat C. GHYMERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 10 oktober 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Eveneens op 10 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die op dezelfde datum ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):[...]*

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10.10.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

#### REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene beweert minderjarig te zijn. Uit de bijlage van het administratief verslag van de politie echter blijkt dat hij meerderjarig is.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV BR.55.LL.099451/2017 van de gerechtelijke politie van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met geweld. (PV BR.11.LL.091372/2017 van de politie zone van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor diefstal. (PV BR.55.LL.099451/2017 van de gerechtelijke politie van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Een proces-verbaal werd opgemaakt te zijnen laste wegens diefstal met geweld. (PV BR.11.LL.091372/2017 van de politie zone van Brussel Hoofdstad Elsene.)

Gezien de herhaling en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op. Hij stelt dat uit de resultaten van het botonderzoek van 10 oktober 2017 blijkt dat verzoeker reeds meerderjarig is. Hij verwijst eveneens naar de beslissing van de dienst Voogdij van 16 november 2017 tot beëindiging van rechtswege van de voogdij. Verweerder betoogt dat huidig beroep niet op ontvankelijke wijze kon worden ingediend door de voogd.

2.2. De Raad wijst erop dat de beslissing van de dienst Voogdij tot beëindiging van rechtswege van de voogdij van 16 november 2017 stelt: "la prise en charge par le service des Tutelles ainsi que la tutelle exercée par Monsieur B.D.D. cessent de plein droit à la date de notification de la présente décision". Aldus blijkt dat de voogdijregeling slechts een einde neemt van zodra voormelde beslissing aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Hieruit blijkt dat deze beslissing tot beëindiging van de voogdij geenszins kan worden geacht met terugwerkende kracht gevolgen teweeg te brengen. Ook artikel 7, §2, tweede lid van de Programmawet (I) van 24 december 2002 (art. 479) – dat handelt over de beëindiging van de voogdij indien de beweerde minderjarige reeds meerderjarig blijkt te zijn – spreekt niet van beëindiging met terugwerkende kracht. Huidig annulatieberoep werd ingediend op 31 oktober 2017, d.i. voor de totstandkoming van de beslissing van de dienst Voogdij en dus a fortiori ook voor de betekening hiervan, zodat dient te worden vastgesteld dat verzoeker op ogenblik van het indienen van huidig beroep op rechtsgeldige wijze werd vertegenwoordigd door zijn voogd die hem werd toegekend op 21 augustus 2017. Aangezien het indienen van huidig beroep aldus op rechtsgeldige wijze is geschied, kan

verzoeker – die niet langer onder de voogdijregeling van de Dienst Voogdij staat en van wie werd vastgesteld dat hij thans meerderjarig is – in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren. De exceptie van onontvankelijkheid van het beroep zoals geformuleerd door verweerder dient dan ook te worden verworpen.

### 3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: richtlijn 2008/115/EG) en van het “*principe général de bonne administration*”. Tevens meent verzoeker dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij vertrekt volgende toelichting bij het middel:

*“[...] En ce que la décision querellée interdit au requérant l'entrée pour une durée de 3 ans ;  
Que cette décision est uniquement prise en raison du fait que l'intéressé SERAIT majeur et qu'il a été intercepté pour un vol par la police ;  
Qu'aucun autre motif apparaît sur la décision attaquée justifiant une interdiction d'entrée et/ou sa durée ou alors est ERRONE !!*

*Alors que pour qu'une motivation soit adéquate, il faut:*

*qu'elle ne soit pas manifestement déraisonnable ou erronée compte tenu des éléments et pièces du dossier ;*

*Que la motivation n'est pas adéquate dès lors que l'office a clairement omis de faire une correcte application de la directive européenne et des articles 74/11 et 74/13 de la loi du 15.12.1980 mais surtout l'intéressé EST UN MINEUR D'AGE, ne peut dès lors se voir délivrer d'ordre de quitter le territoire et de plus EST RECONNU COMME MENA et s'est signalé aux autorités comme mena dès son arrivée contrairement à ce qui est indiqué à tort dans la décision attaquée ;*

*- Attendu que l'article 74/11 stipule :*

*« § 1er. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.*

*La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :*

*1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;*

*2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée. »*

*Que l'article 74/13 quant à lui stipule :*

*« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné. »*

*- Attendu qu'en l'espèce la décision attaquée d'interdiction d'entrée prévoit une interdiction d'une durée de trois ans à l'égard du requérant alors qu'il ressort de la loi que cette durée de 3 ans est prévue comme étant une durée maximale et que la durée de l'interdiction doit tenir compte des circonstances propres au cas d'espèce ;*

*Qu'en l'espèce la décision attaquée ne dit mot concernant les raisons ou motifs justifiant que la durée maximale prévue par la loi pour l'interdiction d'entrée soit appliquée au cas propre du requérant ou se base sur des éléments TOTALEMENT ERRONES !!*

*Qu'en effet cette interdiction d'entrée est liée à un ordre de quitter le territoire, également attaqué ce jour par un autre recours en suspension et en annulation, qui est donc contesté car TOTALEMENT ILLEGAL vu qu'au jour de la prise de décision attaquée le requérant est mineur d'âge et reconnu comme tel et comme MENA par la seule autorité compétente pour ce faire en Belgique, le Service des tutelles du SPF Justice ;*

*Que l'interdiction d'entrée est motivée sur base des éléments ERRONES suivants :*

*-le fait qu'il ne s'est pas signalé aux autorités : alors qu'en réalité il s'est signalé comme mineur aux autorités en août 2017 lors de son arrivée étant donné qu'il a été pris en charge dès août 2017 par le Service des Tutelles du SPF Justice et que le 21/08/2017 un tuteur MENA lui a été désigné et qu'il a été envoyé au COO de Sugny ;*

*-le fait qu'il n'a pas d'adresse fixe : alors qu'en réalité il est domicilié au centre d'accueil de JODOIGNE et de toute manière bénéficie d'un tuteur MENA qui est son représentant légal et peut donc être contacté pour tout acte officiel, administratif ou autre au domicile de son tuteur ;*

*-le fait qu'il a été considéré comme majeur selon le dossier administratif de la police : alors qu'en réalité il a effectivement fait l'objet d'un simple test osseux du poignet à la demande du parquet lors d'une interpellation en septembre 2017 mais il est TOUJOURS actuellement et était donc INCONTESTABLEMENT LE 10 OCTOBRE 2017 RECONNU MENA par le Service des Tutelles (pièce n° 3) ;*

*Qu'en effet il ressortait du dossier administratif propre de la partie adverse qu'en date du 21/08/2017 le service des tutelles a reconnu le requérant mena et lui a désigné un tuteur et il n'a PAS ETE MIS FIN à cette tutelle par l'autorité compétente et il est donc mineur d'âge et doit être considéré comme tel ;*

*- Attendu de plus que les circonstances propres au cas du requérant et la vie familiale du requérant n'ont manifestement pas été examinées par l'office contrairement à ce que prévoient les articles 74/11 et 74/13 dès lors qu'il ressort clairement du dossier du requérant qu'il est mineur considéré comme tel par le Service des tutelles, qu'il a un tuteur, que ce tuteur n'a pas été entendu et ne s'est même pas vu notifier la décision attaquée, que le jeune a un parcours très interpellant d'errance et n'a manifestement aucune garanties d'accueil dans son pays d'origine et qu'on se demande dès lors où il resterait pendant 3 ans dans son pays d'origine et accueilli par qui ?....*

*Qu'il s'agit donc de circonstances propres au cas du requérant dont il n'a manifestement aucunement été tenu compte dans la prise de la décision attaquée et dans la prise de décision concernant la durée de l'interdiction d'entrée décidée en l'espèce ;*

*Qu'il y a donc non seulement violation des articles 74/11 et 74/13 de la loi mais également défaut de motivation vu que ces éléments n'apparaissent pas dans la décision attaquée et l'office n'explique pas pourquoi il a pris une décision d'une telle durée au vu des éléments propres à la cause ;*

*Qu'en effet aucune balance des intérêts ne semble avoir été effectuée par l'office dans ce dossier et n'apparaît à la lecture de la décision attaquée ;*

*Que la décision au contraire est rédigée de manière totalement stéréotypée contrairement à ce que les articles de la loi exigent et prévoient dans ce cas de figure ;*

*Que quoi qu'il en soit prendre une interdiction d'entrée est INTERDITE à l'égard d'un mineur d'âge et dès lors qu'un ordre de quitter le territoire ne peut être délivré à un mineur, une interdiction d'entrée bien entendu non plus et qu'elle a quoi qu'il en soit pas été notifiée au tuteur légal;*

*Que la partie adverse a donc manqué également incontestablement à son devoir de prudence, a commis une erreur d'appréciation et de bonne administration ;*

*Que le requérant estime que le moyen est sérieux."*

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker een inreisverbod met een geldingsduur van drie jaar wordt opgelegd. Hierbij wordt zowel gemotiveerd omtrent de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, evenals omtrent de reden waarom een geldingsduur van drie jaar wordt bepaald, waarbij met name wordt gewezen op het herhaaldelijk en ernstig karakter van de gepleegde feiten van diefstal en op het gegeven dat verzoeker niet heeft getwijfeld de openbare orde te schaden en op onwettige wijze in het Rijk te verblijven. Losstaand van de vraag in welke mate een motivering waarin concreet wordt ingegaan op de elementen die verzoekers zaak kenmerken stereotiep zou zijn, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verzoeker toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Specifiek voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling voorziet in de definiëring van begrippen, waarbij niet kan worden ingezien op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Een schending hiervan wordt dan ook niet aangetoond.

3.3. De inhoudelijke kritiek die verzoeker uit op de motivering van de bestreden beslissing wordt verder bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.*

*De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

*1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

*2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*

3.5. De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoeker in zijn uiteenzetting meermaals verwijst naar zijn minderjarigheid en het gegeven dat hij op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing onder voogdijregeling van de Dienst Voogdij stond, hij niet langer een actueel belang heeft bij deze argumentatie. Immers kan het heden niet ter discussie staan dat verzoeker als meerderjarige dient te worden beschouwd, aangezien de voogdijregeling door de dienst Voogdij bij beslissing van 16 november 2017 van rechtswege werd beëindigd. Zelfs indien aldus verzoekers argumentatie omtrent zijn minderjarigheid en de daaruit voortvloeiende gevolgen zou kunnen worden aangenomen, kan de Raad enkel opmerken dat verweerder bij het treffen van een nieuwe beslissing tot het opleggen van een inreisverbod enkel kan vaststellen dat verzoeker meerderjarig is. Een vernietiging op grond van argumenten gelieerd aan de minderjarigheid, kan verzoeker thans derhalve geen voordeel opleveren. Waar verzoeker ter terechtzitting hiermee wordt geconfronteerd, stelt hij enkel dat *“de Raad hierover zal oordelen”*. De Raad merkt hierbij op dat wanneer het belang van verzoeker bij een onderdeel van zijn middel in vraag wordt gesteld, hij hieromtrent een duidelijk standpunt dient in te nemen en de nodige gegevens dient aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Door louter te stellen dat de Raad zal oordelen over het actueel belang bij het onderdeel van het middel, blijft verzoeker hiertoe in gebreke. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij heden nog een actueel belang kan laten gelden bij zijn argumentatie inzake zijn minderjarigheid, zodat een onderzoek van het onderdeel van het middel, dat hierop betrekking heeft, zich niet opdringt.

3.6. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, betreft verder de reden waarom een inreisverbod werd opgelegd geenszins het loutere gegeven dat hij meerderjarig zou zijn en is geïntercepteerd door de politie voor een diefstal. Zoals in de bestreden beslissing kan worden gelezen, werd – zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet – besloten tot het opleggen van een inreisverbod omdat verzoeker, voor wat betreft het op dezelfde datum betekende bevel om het grondgebied te verlaten, geen enkele termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. Verzoeker betoogt dat voormeld bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte werd gegeven, doch de Raad wijst erop dat het hiertegen ingestelde schorsings- en annulatieberoep bij arrest van 14 maart 2018 met nummer 201 083 werd verworpen. Verzoeker kan niet middels huidig verzoekschrift – dat is gericht tegen het inreisverbod – alsnog trachten aan te tonen dat, in het kader van het bevel om het grondgebied te verlaten, ten onrechte werd gesteld dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan. Het enkele gegeven dat de motieven op grond waarvan verweerder heeft besloten om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan nogmaals worden herhaald in de thans bestreden beslissing doet hieraan geen afbreuk. Losstaand van de vaststelling dat verzoeker geen actueel belang kan laten gelden bij zijn argumentatie gelieerd aan zijn minderjarigheid, wijst de Raad er verder nog op dat verzoeker ook niet verduidelijkt op grond van welke wettelijke bepaling hij meent te kunnen stellen dat aan een minderjarige geen inreisverbod kan worden betekend.

3.7. Wat betreft de beslissing tot het bepalen van de geldingsduur van drie jaar, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van huidig geval. Zo werd erop gewezen dat verzoeker op heterdaad werd betrapt voor

diefstal (PV BR.55.LL.099451/2017) en dat tevens een proces-verbaal te zijnen laste werd opgemaakt wegens diefstal met geweld (PV BR.11.LL.091372/2017). Hierbij wordt gewezen op het herhaaldelijk en ernstig karakter van deze feiten. Er wordt gesteld dat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden zodat, gelet op deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de handhaving van de openbare orde een inreisverbod van drie jaar proportioneel is. De Raad merkt in deze op dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgesomde feiten van diefstal geenszins betwist. Door louter te stellen dat rekening diende te worden gehouden met zijn specifieke omstandigheden, toont verzoeker niet aan dat verweerder op incorrecte, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft geopteerd voor een geldingsduur van drie jaar. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar zijn minderjarigheid en melding maakt van een noodzaak tot het verkrijgen van waarborgen inzake opvang in het herkomstland, wijst de Raad er vooreerst op dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de aangevoerde minderjarigheid, doch gesteld dat uit onderzoek is gebleken dat verzoeker reeds meerderjarig is. Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker geen actueel belang kan laten gelden bij deze argumentatie. Hierbij dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins concreet aantoonst dat hij, als jongvolwassene, niet op zelfstandige basis zou kunnen verblijven in zijn herkomstland, noch aantoonst dat hij aldaar geen beroep zou kunnen doen op zijn familie. In de mate dat verzoeker nog op louter algemene wijze gewag maakt van zijn gezinsleven, kan de Raad enkel vaststellen dat hij volledig in gebreke blijft te concretiseren op welk gezinsleven hij doelt. In deze benadrukt de Raad dat verzoeker zelf voorhield een niet-begeleide minderjarige te zijn, zodat geenszins sprake lijkt van een gezinsleven in België. Alleszins verduidelijkt verzoeker dit niet. Verzoeker kan bezwaarlijk van de Raad verwachten de onwettigheid van huidige bestreden beslissing vast te stellen op basis van een vage en ongefundeerde verwijzing naar een gezinsleven. Ook een schending van artikel 8 van het EVRM kan bezwaarlijk worden weerhouden louter op basis van deze verwijzing.

3.8. Waar verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat deze wetsbepaling van toepassing is op verwijderingsmaatregelen, quod non in casu. Een schending hiervan kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Louter volledigheidshalve herhaalt de Raad dat verzoeker geen concreet gezinsleven aantoonst en dat hij geen belang heeft bij enige grief inzake zijn minderjarigheid. Evenmin toont verzoeker aan enig gezondheidsprobleem te kennen.

3.9. Wat betreft de aangevoerde schending van de richtlijn 2008/115/EG, wijst de Raad erop dat deze richtlijn reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Verzoeker, die geenszins betoogt dat deze richtlijn incorrect zou zijn omgezet, kan zich derhalve niet langer rechtstreeks hierop beroepen. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.10. Wat betreft de in de hoofding van het middel aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, blijft verzoeker in gebreke concreet aan te tonen op welke wijze deze verdragsbepaling zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve, bij gebreke aan de vereiste precisering, eveneens onontvankelijk.

Het enig middel is, in zoverre onontvankelijk, ongegrond.

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA